

У «Світлиці» Рівненської обласної бібліотеки відбулася презентація книг поета, барда, члена Національної спілки письменників України Лідії Гольонко. А саме збірки поезій «Сім нот любові і печалі» та віршованої - «Легенда про поліський бурштин». На захід завітали чимало шанованих гостей, серед яких рівненські письменники та поети, друзі, колеги. Побувала там і методист Сарненського будинку дітей і молоді Галина Бікус, яка запросила подругу відвідати позашкільний заклад освіти в Сарнах.

Автор розповіла про події, що спонукали її до написання «Легенди про поліський бурштин». Адже впродовж останніх років тема нелегального видобутку бурштину, проблеми, пов'язані з ним, нищення не лише природи, а й руйнування соціуму, втрата людських моральних цінностей уже давно непокоять мас-медіа. Читаючи поетичну розповідь Лідії Гольонко, відчуваємо її щирість і власне ставлення до довкілля, глибину її відчуттів:

Бурштин іде...
Під соснами...
Пластами...
Боки шліфує в золотих пісках.
Дрібний, як сльози,
І твердий,
Бо ж камінь,
Хоч сонячний і теплий у руках.
Прозора кров Землі
По венах бурштинових
Мільйонами років
Шукала шлях сюди.
А ми її ось так –
По цих лісах соснових
Винищуєм і рвем
З пісків, із-під води.
Здригається бурштин...
Земля втрачає сили...
Біда на копачів

Чатує по ночах...

Лідія Гольонко розмірковує про моральні цінності й намагається знайти відповідь на запитання: «А як прожити можна - не ізгоєм?»: Лиш той ЖИВЕ сьогодні, хто краде,

А в мене мати хвора, діток троє,
А чесно заробить немає де!
Чи крав би я,
Якби-то все по совісті?
Веселий і покірний, як вівця,
Чи став би копачем і посміховиськом,
Якби не безгрошів'я в гаманцях?
Ні! Я б не крав...
Якби-то все по-Божому,
Якби отой державний диригент
Навів порядок. І дозволив кожному
Ліцензію придбати чи патент.
Щоб ці нічні страхолики забути,
По копанках не горбити хребти!
Щоб заробити - й зганьбленим не бути,
Щоб Душу і Природу зберегти.
Копаємо... Без дозволу і права.
Розмінюєм життя на мідяки.
Там, де не хоче зароблять держава,
Охоче заробляють бандюки!

У другій збірці поезій «Сім нот любові і печалі», що вийшла у видавництві «Волинські Обереги», вірші поетеси за останні два роки. Як із семи простих нот складається мелодія, так і наше життя - з простих і звичних подій, що виливаються в симфонію буття, переконана автор. У книзі Лідії Гольонко сім розділів, через які проходять відчуття віри, любові до України, рідної землі, тремтливе ставлення до слова та пісні. У семи струнах душі вона вмістила цілий світ:

Сім нот... Всього сім нот - і годі!
Ця геніальна простота
Сплетінням звуків і мелодій
Над грішним Всесвітом зліта...

Під час презентації Лідія Гольонко талановито поєднала виконання авторської пісні з віршами збірки. А вже була учасницею фестивалю сучасної пісні «Червона рута», трьох фестивалів авторської пісні та співаної поезії «Оберіг». Про її пісенну творчість зняли короткометражний документальний фільм. В іншому документальному, «Собор», звучить її пісня «Не молились козаченьки». До речі, першу поетичну збірку «Поріг» видала у 1992 році. Попри те, що трудиться бухгалтером у гіпермаркеті «Епіцентр».

Приємно усвідомлювати, що свого часу працювали разом із Лідією у творчому тандемі художнього керівника та директора Немовицького будинку культури. Окрім того, жили на одній вулиці, грали у вокально-інструментальному ансамблі. А ще завжди сповідували духовні цінності, що підтримують нас у цьому житті, не дають похитнутися чи впасти.

Насамкінець дізналася гарну новину від директора Великовербченської ЗОШ І-ІІІ ступенів Сергія Оласюка. Учні 9-А класу Андрій Дем'янчук і Софія Музика стали переможцями районного конкурсу екскурсиводів-краєзнавців, де представили власний проект про землячку Лідію Гольонко. А на обласному, що відбувся минулого четверга, школярі закладу отримали друге призове місце в номінації «Краще дослідження».

Марія Кузьмич.